

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 5

1. MARTS 1920

69. AARGANG

KIRTLANDS TEMPEL.

Kirtlands Tempel blev bygget af de Sidste Dages Hellige i den tidligere Periode af Kirkens Historie, — i de Dage, da Fattigdom og Forfølgelse rasede. Knap to Aar efter Templets Indvielse blev de Hellige tvunget til at forlade Kirtland og Templet faldt i andres Hænder.

I dette Tempel modtoges himmelske Tilkendegivelser, og Jesus Kristus aabenbarede sig personligt og gav sine Instruktioner til sine udvalgte Tjenere.

Vi læser herom i Joseph Smiths Levnedsløb:

Templet i Kirtland var nu saa vidt færdigt, at Brodrene kunde begynde at udføre Ordinancer deri. Det var $2\frac{1}{2}$ Aar siden, Grundstenen blev lagt. Det bestod af en Stenbygning 80 Fod lang og 60 Fod bred, med 50 Fod høje Mure og et Taarn 110 Fod højt. Indvendigt bestod det af to Hovedhaller, fire Forværelser, og i overste Etage fem Skoleværelser.

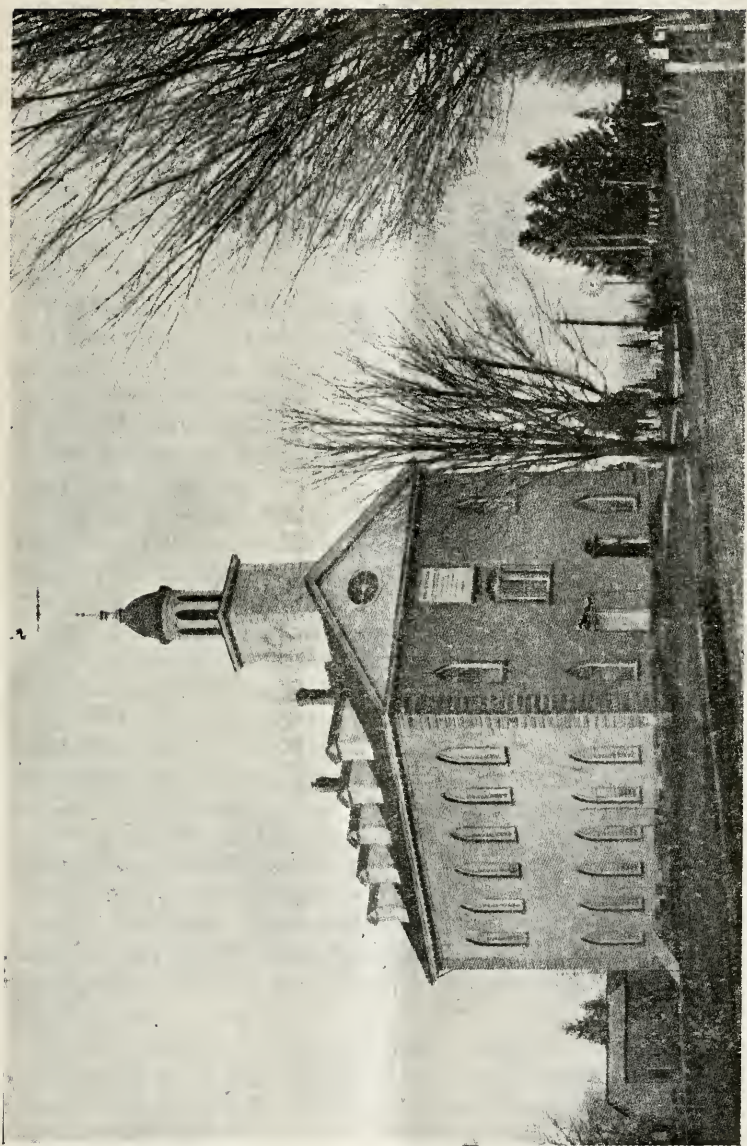
Der var en Ejendommelighed ved Ordningen af Bygningens Indre, som gjorde den mere end almindelig højtidelig, og en Følelse af hellig Ærefrygt syntes at bemægtige sig enhver, der traadte inden for dens Mure; ikke alene de Hellige, men ogsaa Fremmede lagde en høj Grad af Ærefrygt for Dagen ved Betrædelsen af denne Bygning. Fire Talerstole hvoraf de tre overste bestod af tre Halveirkler, var anbragt, den ene oven over den anden, i hver Ende af Byg-

ningen; de fire i den vestlige Ende var bestemte for de præsiderende Embedsmænd af det Melkisedekske Præstedømme, og de fire i den østlige Ende for det Aarønske Præstedømme. Enhver af disse Talerstole var adskilt ved Forhæng, som nedlodes og oprulledes efter Behag. Foran hver af disse to Rækker Talestole var der et Nadverbord til Forvaltning af den hellige Ordinance, medens der i hvert Hjørne af Bygningen fandtes en Forhøjning for Sangerne, der saaledes var fordelt paa fire forskellige Steder i Bygningen. Foruden de nævnte Forhæng, der adskilte Talerstolene, var der andre, som skar hinanden i rette Vinkler, hvorved Hovedhallens Gulv blev delt i fire lige store Dele, som hver erholdt et halvt Sæt Talerstole. Den hele Bygning var solidt opført og var en smuk Prove paa de Helliges Bygningskunst.

Den 21. Januar 1836 mødte Joseph og hans Raadgivere samt Zions og Kirtlands Biskopper og deres Raadgivere i et af Værelserne i Herrens Hus. Evighedens Syner blev her opladte for deres Blik, den Højstes Kraft hvilede over dem, og hans Herlighed opfyldte Huset, hvori de befandt sig. I sin Beskrivelse over, hvad han saa, siger Joseph: »Himlene aabnedes over os og jeg saa Guds celestiale Rige og dets Herlighed, enten i Legemet eller ude af Legemet, kan jeg ikke sige. Jeg saa den Ports uovertræffelige Skonhed, gennem hvilken dette Riges Arvinger vil indgaa, ligeledes saa jeg Guds Trone, hvorpaa Faderen og Sonnen sad. Jeg saa dette Riges skønne Gader, som syntes at være brolagt med Guld. Jeg saa Fædrene Adam og Abraham og min Fader og Moder samt min Broder Alvin, som for længe siden var hensovet, og jeg forundrede mig over, hvorledes han kunde erholde en Arvelod i dette Rige, da jeg vidste, at han havde forladt dette Liv, førend Herren havde lagt sin Haand paa at indsamle Israel for anden Gang, og ikke var blevet døbt til Syndernes Forladelse. Da kom Herrens Røst til mig sigende:

»Alle, som ere dode uden Kundskab om dette Evangelium, men som ville have annammet det, dersom det havde været dem tilladt at leve, skal blive Arvinger til Guds celestiale Rige; ligeledes alle, som do herefter uden Kundskab om det, men som ville have annammet det af deres ganske Hjerte, skal blive Arvinger til dette Rige; thi jeg, Herren, vil domme alle Mennesker efter deres Gerninger, overensstemmende med deres Hjertes Attraa.«

Og jeg saa ligeledes, at alle de Born, der dor, inden de naar Ansvarlighedsalderen, bliver frelst i Himlens celestiale Rige. Jeg saa Lammets tolv Apostler, som nu er paa Jorden, som nu holder Nøglerne til at forkynde Evangeliet i fremmede Lande.

TEMPLET I KIRTLAND.

KIRTLANDS TEMPEL.

Dette det første Tempel i denne Uddeling blev opført i Kirtland, Ohio. Hjørnestenene blev lagt i Juli Maaned 1833, og Bygningen blev færdig og indviet i Marts Maaned 1836. Tempelstær endnu, men ejes ikke af vort Folk, som opførte det, heller ikke benyttes det i det Formaal, hvortil det blev opført.

Jeg saa Ældste McLellin i Syden, han stod paa en Høj omgivet af en stor Mængde, for hvem han prædikede, og en lam Mand stod foran ham, idet han stottede sig til sine Krykker; han kastede dem og sprang som en Hjort ved Guds mægtige Kraft. Ligeledes saa jeg Broder Brigham i et fremmed Land i det fjerne Syd og Vest paa en Klippe omgivet af omtrent et Dusin farvede Mænd, som syntes at være fjendtlige. Han prædikede for dem i deres eget Tungemaal, og en Guds Engel stod oven over ham med et draget Sværd i sin Haand, men han saa det ikke. Tilsidst saa jeg de Tolv i Guds celestiale Rige. Jeg saa ogsaa Zions Forløsning og mange Ting, som Menneskets Tunge ikke fuldt kan beskrive.«

De ledende Ældste, som var til Stede, profeterede, taledede i Tungemaal og havde herlige Syner. En af Brødrene saa endog i et Syn de tolv Apostle i England, og han profeterede, at der vilde blive udført et stort Arbejde ved dem i de gamle Lande. I deres Glæde og Lyksalighed over, hvad de saa og hørte, raabte de Hosianna for Gud og Lammet og Ære være Gud i det Højeste.

Søndag den 27. Marts 1836 samledes de forskellige Kvorummer af Præstedømmet og Folket i Herrens Hus for at indvie det første Tempel, som i denne Uddeling var blevet bygget til Guds Ære.

Klokken 9 om Formiddagen aabnedes denne store og mindeværdige Højtidelighed ved at Præsident Sidney Rigdon oplæste den 96. og 24. Salme. — Koret sang: »Ere long the veil will rend in twain«, og efter Præsident Rigdons Aabningsbon blev Salmen »O happy souls who pray« o. s. v. sunget. Præsident Rigdon læste derpaa det 18., 19. og det 20. Vers af det 18. Kapitel i Mathæi Evangelium og prædikede især over det 20. Vers. Han talte i halvtredje Time paa sin sædvanlige logiske Maade. Hans Bon og Tale var meget kraftig, begejstret og passende for Lejligheden. Saaledes bragte han Taarer i manges Øjne ved den rørende Maade, hvorpaa han beskrev det Arbejde, de Forsagelser og den Ængstelse, som de havde udstaaet, der havde arbejdet paa at opføre dette Hus's Mure.

Med Hensyn til sin Hovedtekst anførte Taleren, at der i Frelserens Dage var Synagoger, hvor Joderne tilbad Gud, og at der foruden disse var det prægtige Tempel i Jerusalem, og da En ved en vis Lejlighed ønskede at følge ham hvor som helst han gik, udbrod han, der var Arving til alle Ting: »Ræve have Huler og Himmelens Fugle Reder, men Menneskets Son har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.« Heraf drog Taleren den Slutning, at den Højeste ikke skrev sit

Navn i dette Tempel eller antog Folkets Dyrkelse. Det var øjensynligt af denne Kendsgerning, at de ikke vilde annamme Frelseren, men stodte ham ud af deres Midte idet de raabte: »Bort med ham, korsfæst, korsfæst ham«. Det var deraf klart, at Guds Aand ikke boede i dem. De var de udartede Sonner af ædle Forfædre, men de havde for længe siden dræbt Profeterne, ved hvem Herren aabenbarede sig til Menneskenes Born. De var ikke ledet ved Aabenbaring. Dette, sagde Taleren, var en stor Mangel hos dem — deres Vantro med Hensyn til ny Aabenbaring. Han bemærkede endvidere, at Folkets Vantro med Hensyn til Datidens Aabenbaringer var Grunden til, at hin Slægt var delt i forskellige Sekter og Partier. De var maaske oprigtige Tilbedere, men deres Dyrkelse var hverken fordret af dem eller antagelig for Gud. Frelseren selv, som kendte alle Menneskers Hjerter, kaldte dem en Slægt af Øgleunger. At der fandtes Farisæere, Saddusæere, Herodianere, Essæere og andre Sekter med højst forskellige Trosanskuelser, var, efter Talerens Mening, et afgørende Bevis paa, at de blev styret efter Menneskebud og Forskrifter. Enhver af disse Sekter havde noget særegent ved sig, men alle var de enige om en Ting, nemlig at modstaa og forfølge Frelseren. Taleren greb her Lejligheden til at bemærke, at en saadan Splidagtighed i Følelsen altid vilde opstaa, naar Folket ikke blev ledet ved ny Aabenbaring. Dette bragte ham til den uomstødelige Slutning, at den nærværende Tids forskellige Sekter hvilede under den samme Fordømmelse, som de, der levede samtidig med Frelseren, thi de udviste den samme Aand.

Han indrommede, at der var bygget mange Huse til Gudsdyrkelse, men ikke et eneste paa Jorden undtagen dette (Kirtlands Tempel) var bygget ved guddommelig Aabenbaring, og var det ikke derfor, kunde den kære Frelser ogsaa i disse oplyste og religiøse Tider sige til dem, som vilde følge ham: »Ræve have Huler og Himlens Fugle Reder, men Menneskets Son har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved«.

Efter at have endt sin Tale opfordrede Præsident Rigdon de forskellige Kvorumer saavel som den hele Forsamling til at vise, ved at rejse sig op, at de var villige til at anerkende Joseph Smith jun. som deres Profet og Seer og opholde ham som saadan i deres Bonner, hvilket alle med Glæde opfyldte.

Efter et Ophold paa tyve Minutter, hvorunder Forsamlingen forblev siddende, aabnedes Eftermiddags-Forhandlingerne med Afsyngelsen af Salmen: »This earth was once a garden place«. Præsident Joseph Smith jun. holdt derpaa en kort Tale, hvori han opfordrede de Tilstedeværende til at anerkende Præsidentskabet og de tolv Apostle som Profeter,

Seere og Aabenbarere, og til ligeledes at opholde dem i deres Bønner som saadanne. Alle de ovrigte Kvorumer blev derpaa hver i sin Orden foreslaaet og antaget til Opholdelse, hvorefter Joseph profeterede og sagde, at for saa vidt som de vilde opholde disse Mænd i deres forskellige Stillinger, vilde Herren velsigne dem. »Ja«, sagde Taleren, »i Kristi Navn skulle Himmels Velsignelser tilhøre Eder; og naar Herrens Salvende gaar ud for at forkynde Ordet og bære Vidnesbyrd for denne Slægt, skal Nationerne blive velsignede, dersom de annammer det, men hvis ikke, vil Guds Straffedomme snarlig ramme dem, indtil den Stat eller det Hus, som forkaster dem, vorder odelagt«.

Salmen »How pleased and blest was I« blev derpaa af-sunget, hvorpaa Joseph opsendte Indvielsesbønnen. (Se Pagtens Bog, 109. Kapitel). Koret sang derpaa: »Guds Aand som en Ild nu begynder at lue«.

Medens Nadveren blev omdelt, stod Joseph og en Del andre Ældste frem og bar Vidnesbyrd. Iblandt andre talte Brigham Young i Tungemaal, og Ældste Frederick G. Williams bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad den første Bon, kom der en Engel ind i Værelset og tog Plads imellem Fader Smith og ham under Bønnen. Dagens Forhandlinger sluttedes med et lydeligt »Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet«, udtalt tre Gange, hver Gang beseglet med et »Amen, Amen og Amen«.

Om Aftenen modte Joseph atter med de forskellige Kvorumer og gav dem Undervisning om Profetiens Aand og opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke være bange for at profetere.

George A. Smith rejste sig og begyndte at profetere, da der hortes en Larm, som Lyden af et fremfarende vældigt Vejr, der fyldte Templet, og hele Forsamlingen rejste sig paa en Gang, paavirket af en usynlig Magt. Mange begyndte at tale i Tungemaal og at profetere, andre saa herlige Syner, og selv saa Joseph, at Templet var opfyldt af Engle, hvilket han meddelte Forsamlingen. Folkene fra Nabolaget kom lobende ved den usædvanlige Lyd indenfor og saa et skinnende Lys som en Ildstotte hvile over Templet, og de var forundret over det, som tildrog sig.

Den 29. Marts Kl. 11 Formiddag modte Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Frederick G. Williams, Hyrum Smith og Oliver Cowdery i det Allerhelligste i Herrens Hus og anraabte Herren om Aabenbaring angaaende deres Rejse til Zion og andre vigtige Ting.

Dagen efter, den 30. Marts, Kl. 8 modte ifølge tidligere Bestemmelse Præsidentskabet, de Tolv, Hojraadene, Biskop-

perne og deres ganske Kvorum, Ældsterne og alle Stavens Embedsmænd, i det hele omtrent 300, i Herrens Tempel.

Brodet og Vinen bragtes derpaa ind, og medens det blev omdelt, stod Joseph frem og bemærkede, at den Tid, de skulde tøve i Kirtland for at blive begavede, vilde være udrundet om nogle faa Dage, og Ældsterne skulde da gaa ud, og enhver maatte staa for sig selv, eftersom det ikke var nødvendigt, at de skulde udsendes to og to som tidligere, men de skulde gaa ud i al Sagtmodighed og Besindighed og prædike Jesum Kristus og ham korsfæstet og ikke stride med andre paa Grund af deres Tro, men vedblive at vandre i et oprigtigt Levnet. Dette meddelte han dem paa Befalings Vis og tilføjede, at alle de, som ikke iagttog det, vilde neddrage Forfølgelse over sig, medens de, som iagttog det, vilde stedse være fyldt med den Helligaand; dette udtalte han som en Profeti og beseglede det med et Hosianna og et Amen.

Han dvælede derpaa i nogen Tid ved de Tolvs og Halvfjerdsindstyves Pligter og bemærkede sluttelig til Kvorumerne, at han nu havde fuldendt Kirkens Organisation, og at de havde gennemgaaet alle de nødvendige Ceremonier, at han havde givet dem al den Undervisning, de behøvede, og at de nu havde Frihed til, efter at have modtaget deres Kaldsbreve, at gaa frem og opbygge Guds Rige.

Den paafølgende Dag gentoges Indvielses-Ceremonierne af Herrens Hus til Gavn for dem, som den foregaaende Sabbat ikke kunde faa Lejlighed til at komme ind. Ældsternes Begavelse bevirkede, at Guds Gerning tog et betydeligt Opsving, idet Evangeliet fra nu af blev prædikeret i en langt større Udstrækning og med meget større Kraft end tidligere.

Søndag den 3. April prædikede Thomas B. Marsh og David W. Patten, to af de Tolv, for en opmærksom Forsamling paa omtrent et Tusinde Personer i Herrens Hus, og efter at Nadveren om Eftermiddagen var blevet omdelt, blev Forhængen i Templet nedlagt, og Joseph og Oliver Cowdery bøjede sig i stille og andægtig Bøn for den Almægtige, som derpaa oplod følgende Syn for dem begge.

Joseph skriver: »Støret blev borttaget fra vort Sind og vor Forstands Øjne blev opladt. Vi saa Herren staa paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder var der et fint lagt Gulv af ægte Guld, af Farve som Rav. Hans Øjne var som en Ildslue, hans Haar var saa hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed, og hans Rost var som store Vandes Brusen, ja, Jehovas Rost, og han sagde: »Jeg er den første og den sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslaget, og jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se, Eders Synder ere Eder tilgivne, I er rene for mig, opløft der-

for Eders Hoveder og fryd Eder; lad Eders Brodres Hjerter fryde sig, og lad mit ganske Folks Hjerter fryde sig, de, som har af al Magt bygget dette Hus til mit Navn. Thi se, jeg har antaget dette Hus, og mit Navn skal være her, og jeg skal aabenbare mig i Miskundighed til mit Folk i dette Hus. Ja, jeg vil aabenbare mig til mine Tjenere og tale til dem med min egen Rost, dersom mit Folk vil holde mine Bud og ikke besmitte dette hellige Hus. Ja, Tusinders og Titusinders Hjerter skal storligen glæde sig paa Grund af de Velsignelser, der skal udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere er blevet begavet i dette Hus; og Rygtet om dette Hus skal sprede sig til fjerne Lande, og dette er Begyndelsen til de Velsignelser, som skal udgydes paa mit Folks Hoveder. Saa ske det, Amen.«

Efter at dette Syn sluttede, blev Himlene atter aabnede for os, og Moses viste sig og overgav os Nøglerne til Israels Indsamling fra Jordens fire Hjørner og til at fore de ti Stammer fra Nordenland. Derefter aabenbarede Elias sig og overantvordede Abrahams Evangeli-Husholdning og sagde, at i os og vor Sæd skulle alle Slægter efter os blive velsignet.

Efter dette Syn aabnedes et andet stort og herligt Syn for os, thi Elias, Profeten, som blev optaget til Himlen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: »Se, Tiden er tilfulde kommen, som blev talet ved Profeten Malakiæ Mund, hvori han bevidnede, at han (Elias) skulde blive udsendt, for Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerter til Børnenes og Børnenes til Fædrene, at han ikke skal komme og slaa Jordan med Ban. Derfor er denne Husholdnings Nøgler overantvordet i Eders Hænder, og deraf kunne I vide, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, ja, staar endog for Døren.« (Se Pagtens Bog, 110. Kapitel.)

TEMPLER.

I sidste Nummer af »Stjernen« aftrykte vi Billedet af Hawaia Templet og gav en kort Beskrivelse over det. Mange af Bladets Læsere har udtalt deres Tilfredshed dermed, og da dette er et lille Skridt til at forbedre »Stjernen«s Udseende og dens Indhold, har vi besluttet at trykke et Billede i hvert Nummer af Stjernen dette Aar. Vi vil i dette Nummer fortsætte med at trykke et Billede af det første Tempel, som blev opført af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, nemlig Kirtlands Tempel, samt en Beskrivelse af Bygningen. Det er vor Mening at fremholde Hensigten med Templerne og det

betydningsfulde og omfattende Arbejde, der bliver udført deri, samt de betydningsfulde Aabenbaringer, der blev givet i tidligere Dage angaaende Præstedømmets Rettigheder til at forvalte alle Evangeliets Ordinancer for de levendes og dodes Frelse. »Thi de dode kan ikke fuldkommes uden os, heller ikke kan vi fuldkommes uden dem.«

I næste Nummer af Stjernen vil vi trykke et Billede af Nauvoo Tempel, og vi vil fortsætte med at trykke alle Tempel, som er opførte i denne Tidernes Fyldes Husholdning, i deres successive Orden, samt en Beskrivelse over hvert Tempel.

Det er vor Tanke, at vi paa denne Maade kan gøre det klart for Kirkens Medlemmer samt Tusinder af rettænkende Mænd og Kvinder, at det Værk, som kaldes »Mormonismen«, har stor Fremgang paa det religiøse Omraade end noget andet Kirkesamfund paa Jorden.

»Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, forend Herrens Dag kommer, den store og forfærdelige, og han skal vende Fædrenes Hjerter til Bornene og Bornenes Hjerter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban.«

(Malachias 4., 5—6.)

DEN SKANDINAVISKE MISSION DELES.

Ifølge Meddelelse fra Kirkens overste Præsidentskab er det blevet besluttet at dele den skandinaviske Mission, saaledes at Norge for Fremtiden bliver en Mission for sig med Hovedkvarter i Kristiania, og Danmark en Mission for sig med København som Hovedkvarter.

Grunden til denne Deling er dels de vanskelige Pasforhold, der lægger store Hindringer i Vejen for Missionspræsidentens Rejser mellem de to Lande, dels at vore norske Brodre i Utah ønsker og har kæmpet for Norges Selvstændighed ogsaa i denne Henseende.

Ældste Aug. G. Schou fra Richmond, Utah, vil blive Norges første Missionspræsident, og han er en Mand, som vi paa det varmeste kan anbefale til det norske Folk.

Adskillelsen vil dog ikke komme til at omfatte det litterære Omraade, thi vi vil fortsætte med at forsyne Nordmændene med deres intellektuelle Føde, og vi ønsker den nye norske Mission, som en Fader ønsker sin Son, der for første Gang skal til at staa paa egne Ben i Livet, al Lykke og Held med Foretagendet, og vi haaber fremdeles at kunne yde vore norske Søsken en god Hjælp i litterær Henseende.

FORAARSKONFERENCER 1920.

Bergen	.....	den 20. og 21. Marts
Trondhjem	.....	den 27. og 28. Marts
Kristiania	.....	den 27. og 28. Marts
Aarhus	.....	den 24. og 25. April
Aalborg	.....	den 1. og 2. Maj
Kobenhavn	.....	den 8. og 9. Maj.

Alle Moder afholdes paa den sædvanlige Tid, og det er vor Hensigt at overvære disse Sammenkomster.

HINSIDES ARSARETH. DE TI TABTE ISRAELS STAMMER.

(Fortsættelse fra Nr. 3.)

Solen er omsider gaaet ned i Horisonten og vil ikke vise sig i hele fem Maaneder. I flere Dogn har den kredset omkring ved Højene, som ses nær Horisonten, og den kom for hver Dag, der gik, lidt nærmere Horisonten. I Gaar saas den kun over Højene en Times Tid, og de Mennesker, som lever her, var alle ude for at hyde den Farvel, og deres Rost var sikkert gennemtrængende, da de tilraabte Solen deres Farvel og onskede den en fornøjelig Rejse og en uhindret Tilbagevenden ad den »Himmelvej«, den saa mange Tusinder af Aar havde vandret for at give Lys og Varme.

I Dag er Solen altsaa faktisk gaaet ned, skont det er saa lyst som Dag, men gradvis vil Dagene blive mørkere og mørkere, eftersom Solen gaar længere og længere bort fra os hinsides Horisonten. Saa Farvel da, Sol, det er uundgaaeligt, at en ny kold, mørk og lang Vinternat kommer. Men kom tilbage ogsaa til mig og bring med dig Varme og Lys til Hjerte og Sjæl saavel som den Varme, der opliver Legemet og glæder Øjet!

Jeg skriver disse mine Oplevelser ved Skinnet af Sollyset, der endnu kan ses i Horisonten, skont Solen er gaaet ned; men der vil ikke forløbe lang Tid, før jeg maa tænde min Lampe og bestandig holde den tændt, naar jeg er vaagen. Jeg maa have godt Lys til dette Arbejde, thi jeg maa skrive smaat, saa jeg kan faa saa meget nedskrevet som muligt og samtidig saa tydeligt som muligt. Den eneste Skrivebog, jeg har, er, som jeg for har sagt, ikke meget stor, og hvis denne min Beretning nogensinde skal naa til den civi-

liserede Verden og blive kendt af Jordens Beboere, kommer Sætteren, der skal sætte den, til at se nøje efter for ikke at begaa Fejl, og jeg kommer ogsaa til at skrive paa begge Sider af Papiret. Hvor meget, jeg vil skrive, kan jeg ikke sige, maaske jeg, for jeg bliver færdig, har skrevet en forholdsvis lang Beretning. Jeg har allerede nok at skrive om, og de vigtigste og interessanteste Ting, som kommer under min Observation, maa jo medtages.

.....

Fra mit aabne Vindue her, hvor jeg nu bor, kan jeg se ud over det nordlige Land. Det er nu i September Maaned, og jeg ved, at hvis der er tidlig Vinter i mit Hjemland fjernt herfra mod Syd, er der omtrent ingen Blade paa Træerne nu, Græsset er falmet og Luften skarp og kold, og saaledes omtrent er ogsaa Forholdene her. Jeg kan fra anden Etage se de bare Marker, der strækker sig fra Husene her omkring til Husene, jeg kan se i det fjerne. Birkene og Busktræerne har tabt deres Blade og Fyrretræet sin lyse Farve. I det dunkle fjerne ses ingen Forandring fra det, der moder Øjet her. Men Livet ytrer sig overalt, og dette vil ikke ophøre, før det sidste Sollys forsvinder fra Himlen, og selv da vil Naturens Kræfter ytre sig under andre Former. Bornene leger i Gaarden nedenunder. Jeg hører deres Latter, idet jeg skriver, og jeg standser min Skrivning for at betragte dem. Idet Bornene opdager, at jeg kigger ned fra Vinduet, raaber de en Hilsen op til mig, og lille Rachel kaster en Buket duftende Mignonetter op til mig, og deres Vellugt fylder Værelset, efter at jeg har sat dem i en Vase sammen med en Buket Lillier.

Jeg har været her i det saakaldte »Nordland« i næsten fem Aar, men indtil nu har jeg ikke skrevet en udførlig Beretning om mine Observationer. Nu forstaar jeg de herboende Folks Sprog tilstrækkeligt til, at jeg kan tale med dem, og jeg tænker, at jeg i Vinter vil kunne nedskrive en udførlig Beretning om, hvorledes jeg kom hertil, og om, hvad jeg har set og hørt, og hvad jeg har foretaget mig. Om nogen levende Sjæl nogensinde vil faa Lejlighed til at læse min Beretning, kender jeg ikke, men jeg foler, at det er min Pligt at nedskrive mine Oplevelser. Jeg skriver mine Optegnelser med den Fyldepen, jeg har fort med mig paa hele Rejsen, og jeg vil nedskrive min Beretning i den Orden, hvori Begivenhederne følger efter hinanden.

(Fortsættes).

LINCOLNS GETTYSBURG TALE

(19. November 1863.)

For fire Snese og syv Aar siden skabte vore Forfædre paa dette Kontinent en ny Nation, undfanget i Frihed og helliget til den Lære, at alle Mennesker er skabt lige.

Nu er vi midt i en stor Borgerkrig og prover, om den Nation, der er saaledes undfanget og saaledes helliget, kan bestaa i Længden. Vi har forsamlet os paa en stor Slagmark fra denne Krig. Vi er kommet for at indvie en Del af denne Mark til et evigt Hvilested for dem, der gav deres Liv for, at den Nation maatte leve. Det er altsammen passende og i sin Orden, at vi skulde gøre det.

Men i en højere Betydning kan vi ikke indvie, kan vi ikke hellige denne Jord. De tapre Mænd, levende og døde, som kæmpede her, har helliget den saa højt, at det er langt over vor ringe Evne at foje til eller trække fra. Verden vil lidet bemærke eller ej længe erindre, hvad vi siger her, men den vil aldrig glemme, hvad de gjorde her. Det er snarere os, de levende, der skal indvies her til det ufuldendte Arbejde, som de, der kæmpede her paa en saa ædel Maade, har bragt saa langt frem. Det er snarere os, der her skal indvies til den store Opgave, der endnu er tilbage til os — at vi fra disse hædrede faldne maa modtage fornyet Hengivenhed til den Sag, for hvilken de gav *deres* Hengivenhed til fuldeste Maal, at vi her højtideligt beslutter, at disse faldne ikke skal være faldet forgæves, at denne Nation under Gud skal modtage en ny Frihedens Fodsels, og denne Regering af Folket, ved Folket, for Folket ikke skal udryddes fra Jorden.

HULEBEBOERNE OG MENNESKEÆDERNE SKAL STUDERES.

I Løbet af den sidste Maaned er der fra Sverige afrejst to videnskabelige Ekspeditioner. Den første gik til Central-Amerika og lededes af Prins Wilhelm, og forleden rejste Direktor Lovens til Østafrika sammen med Dr. phil. Gerhard Lindblom, der allerede har vundet sig et Navn som Afrika-Forsker.

Mount Elgon, som Ekspeditionen særlig skal vie sin Opmærksomhed, er et af Verdens største Vulkanomraader, beromt for sine Grotter og Huler flere hundrede Fod ind i Fjeldet. Disse Grotter og deres Indbyggere vil nu blive nøje ud-

forsket. Man er endnu ikke klar over Hulernes Oprindelse, om de er fremstaaet saaledes fra Naturens Haand, eller de er lavet af Menneskehænder.

En anden vigtig Opgave bliver Studiet af de nu levende Folk paa disse Egne.

Der findes Bantustammer, som er meget primitive Folketyper, der dyrker en særlig Form for Kannibalisme. En retroende »Boghishu« begraver ikke sine døde i Jorden. De spiser dem delvis op og lader Rovdyrene æde Resten. Udforskningen af denne Kannibalisme, som sandsynligvis hviler paa religiøs Grund, vil blive af stor Betydning for et korrekt Syn paa Spørgsmaalet om Kannibalisme i sin Helhed.

CAMILLE FLAMMARION: VERDENS UNDERGANG.

(ved A. Jacobsen).

Han bød Evigheden sluge
alle Tidsaldres Sum;
bag alle Himle satte han
det uendelige Rum.

V. Hugo: *Jehovah*.

I.

Umaalelig og uden Ende udvider Tiden sig for os til begge Sider, umaalelig og uden Grænser aabner det mægtige Rum sig omkring os, naar vi læser dette lille Vers af Hugo, et Øjeblik standser vi i vor travle Færden, vor Tanke udvider sig og vort Hjerte svulmer — vi skuer ind i Uendeligheden. Den faste Himmel, vi er vant til at finde over vore Hoveder, forsvinder, og vi skuer ind i det uendelige Rum, ser de smaa Stjerner forvandle sig til Kloder, mægtige, 1000 Gange større end vor Jord. Den saa ufattelig store Afstand fra os til Solen svinder ind og bliver saa lille bitte, og Maaen rykker os saa nær, at vi næsten har den lige uden for vor Dør. Vort Hjerte banker, vi aner Guds Storhed.

Aviserne har i December Maaned beskæftiget sig en Del med en amerikansk Astronom's Profeti om, at Jorden skulde forgaa den 17. December, men da vi jo nu har passeret denne Dato uden at noget er sket, kan vi med roligt Sind stemple den omtalte Herre som falsk Profet. Problemet om Verdens Undergang har imidlertid altid beskæftiget Menneskeslægten og vil altid gore det, indtil Enden kommer, og en, som har

taget Emnet op til Overvejelse, den store franske Astronom, Filosof og Digter Camille Flammarion, har skrevet en Bog, hvori han paa sin storslaaet, fantasifulde Maade fremholder de forskellige Maader, hvorpaa han mente, »Verdens Undergang« og »Verdens Ende« kunde komme. Disse hans Teorier vil vi imidlertid ikke komme ind paa her, men Bogen indeholder foruden dem mange store Lærdomme, som det vil betale sig for os at dvæle lidt ved, da han ad Videnskabens og Filosofiens Vej er naaet frem til og forkynder en Del af de Sandheder, som Herren allerede for Aar tilbage aabenbarede til Joseph Smith, og vi fojer et nyt Led til Kæden af Beviser for dennes guddommelige Sendelse, og vi faar Lejlighed til at drage en Sammenligning mellem den af Herren udkaarne; til hvem han i et Øjeblik aabenbarer Universets og Livets evige Principper, og Videnskabsmanden og Tænkeren, der ved møjsommeligt Slid og Stræb arbejder sig frem til en Sandhed, og endda kun naar den svagt og utydeligt.

Den største Mand i Verden er ringe mod Herrens Profeter.

II.

»Tiden strømmer ud i Evighedens Hav, men Evigheden bestaar — og Tiden fødes atter«, skriver Flammarion.

»Jorden, hvorpaa vi lever, er jo ikke til fra Evighed af (han har fuldstændig Ret i denne Paastand, naar vi betragter den i Lys af det efterfølgende; han mener, at Jorden ikke fra Evighed af har været organiseret som en Klode), den har haft sin Begyndelse. I Evigheder er hundrede Millioner Aar, eller en Milliard Aar, eller Aartusinder kun som en Dag: for den Tid begyndte, var der en Evighed, og efter at den er forbi, aabner sig atter et evigt Perspektiv. Ethvert Tidsrums tilsyneladende Længde svinder ind til et Punkt, naar den maales med Evighedens Maalestok.«

»I den grænseløse Evighed maales Tiden, der jo væsentlig er et relativt Begreb, ved Varigheden af hver enkelt Verdens Bevægelsesperiode, og paa hver Klode anslaaes den forskelligt efter Beboernes personlige Opfattelse, Jordens Aar er ikke de samme som Neptuns. Neptunaaret indeholder 164 af vore Aar og er dog, absolut set, ikke længere end et af disse. Der gives intet fælles Maal for Tiden og Evigheden. I det tomme Rum eksisterer Tiden ikke; man er der ikke i noget Aar eller i noget Aarhundrede. Men naar en roterende Klode kommer til Syne, bliver der Mulighed for et Maal, en Tidsangivelse.«

»Uden periodisk Bevægelse kan man ikke have nogen Forstilling om Tid« — —

»For Jorden var til, har der fra Evighed af været Sole og

Verdener og Menneskeheder, som levede og virkede, ligesom vi selv den Dag i Dag. Saaledes har Himmelrummet været befolket i Millioner af Aar, endnu for Jorden fremstod. Og det tidligere Verdensalt var ikke mindre prægtigt end det, vi kender. Efter Jordens Dod, som før dens Fodsel, gik Alt sin lovmæssige Gang, det Spand af Tid, vor Klode har været beboet, er kun en Draabe i Evighedens Hav.«

(Fortsættes.)

DØDSFALD.

STINA B. NIELSON

døde i sin Datters Hjem i Ogden den 18. Januar af Sukkersyge. Afdøde blev født i Sverige den 15. Juni 1848. Hun annammede Evangeliet i Kristiania, Norge, for mange Aar siden og emigrerede med sine Born til Utah i 1901. Hun bosatte sig i Ogden, hvor hun har levet hele Tiden siden sin Ankomst. Hun var en trofast Sidste Dages Hellig og tro mod de Principper, hun annammede i sit Fodeland. Begravelsen fandt Sted 21. Januar fra 3. Ward Kapel.

Hun vil især blive erindret af mange Missionærer, som arbejdede i Kristiania for ca. 20 Aar siden.

GILBERT TORGENSEN

døde paa et Hospital i Ogden den 10. Januar efter en kort Tids Sygdom. Han blev født i Lunder, Norge, den 18. Januar 1846, blev Medlem af Kirken i 1864 og udførte 5 Aars Missionsarbejde i Norge, før han i 1872 emigrerede til Amerika og kom til Ogden i 1873, hvor han har boet siden. I 1904—06 udførte han en Mission til Skandinavien og præsiderede over Kristiania Konference.

Begravelsen fandt Sted fra 3. Ward Kapel den 13. Januar under stor Deltagelse.

PRISFORHØJELSE.

Paa Grund af den store Stigning paa Papir og Trykning ser vi os nødsaget til at forhøje Prisen paa »Stjernen«, der her-efter vil koste 7 Kroner pr. Aargang.

INDHOLD:

Kirtlands Tempel.....	65	Lincolns Gettysburg Tale...	77
Redaktionelt:		Hulebeboerne og Menneske-	
Templer.....	73	æderne skal studeres.....	77
Den skandinaviske Mission		Camille Flammarion: Ver-	
deles.....	74	dens Undergang.....	78
Foraarskonferencer 1920.....	75	Dødsfald.....	80
Hinsides Arsareth.....	75		